

fættning af Valgcorporationen vil virke, og der maa jeg bemærke, at det ærede sjællandske Medlem ikke gjengav mine Ord rigtigt. Jeg talte ikke om at lade Forskjellen mellem Rjbstad og Land forsvinde, men jeg talte om, at det var heldigt, om Valgloven blev skreven paa en saadan Maade, at man ikke for saa lang Tid, som den antages at skulle gjælde, — og det er jo ikke ønskeligt hvert Aar at skulle forandre Valgloven — bevirke, at de for Diebliffet formeentlig herskende Partigrupperinger — jeg troer i Grunden, at de allerede ere temmelig udslettede — fixeres og besæftes, og at man ikke, saaledes som det ærede Medlem lagde an paa, fremtvang, ikke en Repræsentation for en Landstingskreds, men Repræsentanter for Rjbstæder og Repræsentanter for Landdistricter. Derimellem er der en meget stor Forskjel. Det ærede Medlem fremhævede, at der var Særinteresser, som ikke kunne ventes at ville opløse sig uden Vibere i lutter Rjærlighed og Harmoni, og han anførte som et Exempel Lovforslaget om Bygningsafgiften. Men hvo betvivler, at der er Særinteresser? Jo mere der er Særinteresser, desto vigtigere er det, at Valgloven ikke fjæler for disse Særinteresser, men at den, saavidt det staaer til den, søger at fremkalde en almindelig Interesse i Repræsentationen; thi det veed Enhver, at Mænd, der hver for sig have det Kald at forsøgte Særinteresser, naar de forenes af en høiere almindelig Interesse, lettere ville blive enige, end naar de fortrinnsviis stille sig frem, ikke som Repræsentanter for en almindelig Interesse, men udelukkende som — jeg kunde fristes til at sige — crasse Repræsentanter for saadanne Særinteresser. Det er denne Anskuelse, som jeg har meent, at der var stor Opfordring til at gennemføre ved Valgloven, og det er dette naturlige Ønske, at der kan fremkomme en sund Partigruppering i Landet, som ikke knytter sig alene til Særinteresser, men fortrinnsviis til almindelige politiske Interesser, og jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem deri er enig med mig. Hvad selve

Betragtningen af Grundlovens Gjennemførelse angaaer, maa det ærede kongevalgte Medlem undskyldte, at jeg ikke ganske kan erkjende hverken Rigtigheden af det Forbehold, som han i Begyndelsen af sit Foredrag tog imod, hvad jeg havde hittret om hans Stilling ligeoverfor Grundloven, eller af den Paastand, som han fremfattede, at det var ganske ligegyldigt, hvorledes den almindelige Opsfattelse har været imellem de Mænd, som have haft den lidet misundelsesværdige Lod at medvirke til Grundlovens Tilblivelse. Jeg vil sige, at man dertil kan svare baade Ja og Nei; i en vis Forstand er det sandt, men i den Forstand, hvori jeg gjorde det gjældende, er det ikke sandt, at det kan være ligegyldigt. Sagen er nemlig den, at der ved Gjennemførelsen af et Lovarbejde altid er Noget, der er udført; der er en vis ledende Tankegang, som det aabenbart er lettere at bevare reen og uforfalsket, og som det er lettere at færdes med, naar man, om end mere eller mindre villigt; saa dog i alt Fald stadigt deeltager i dens Gjennemførelse og Udarbejdelse, end naar man stiller sig heelt udenfor Sagen eller væsentligt arbejder derimod. Det er et Forhold, som ikke kan forandres eller roffes, og jeg skal nævne et Exempel, som jeg troer er aldeles slaaende. Det ærede Medlem sagde, at vi, naar Talen var om større Kredse, skabte os selv Vanskeligheder, og, for at paavise Unødvendigheden af disse Vanskeligheder, henviste det ærede Medlem først til den første Rigsraadsvalglov og sagde, at ved den vare jo Valgene ordnede uden en saadan personlig Sammentræden. Nu paastaaer jeg, at, havde det ærede Medlem taget Deel med os Andre i Udarbejdelsen af den nye Grundlov, og havde han kunnet og villet gaae ind paa den Betragtning, som bevægede os Andre til at søge Striden endt ved et Forlig, et Compromis, en Overenskomst, saa vilde det ikke nu have kunnet falde ham ind at modsigte, at det virkelig var den herskende bestemte Tankegang i Grundloven, at alle disse Valgmænd, de Høistbeskattede og de Andre, skulle personlig møde